

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Prager Fischhandel s. r. o.**, se sídlem Jelení 2123/10, Říčany, zastoupené JUDr. Pavlem Brachem, advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. 18206/2015-MZE-17221, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 30 A 112/2015 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] V projednávaném případě se žalobkyně měla dopustit správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti neuvádět na trh nepovolený přípravek podle zákona č. 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči. Konkrétně uvedla na trh přípravek na ochranu rostlin označený jako Spider – 550 EC s šarží ECQ58714, což je postřikový širokospektrální insekticid sloužící k ochraně rostlin.

[2] V souvislosti s řízením o tomto správním deliktu pak chtěl Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský dne 7. 10. 2014 provést kontrolu na adrese Jelení 2123/10, 251 01 Říčany podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), aby ověřil, jak žalobkyně plní povinnosti související s uváděním nových přípravků k ochraně rostlin a dalších přípravků na trh podle zákona o rostlinolékařské péči.

[3] Žalobkyně mu však neumožnila kontrolu provést, čímž se dopustila správního deliktu spočívajícího v neposkytnutí součinnosti, jež je předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[4] Žalobkyně konkrétně neumožnila kontrolujícímu orgánu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a neposkytla ke kontrole potřebnou součinnost tím, že neumožnila kontrolu dokladů specifikovaných v žalobkyni doručeném oznámení.

[5] Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (dále jen „prvostupňový správní orgán“) uložil žalobkyni za toto neposkytnutí součinnosti pokutu ve výši 300.000 Kč podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu pro nedodržení § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a současně jí uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[6] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, žalovaný však její odvolání v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[7] Žalobkyně následně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl jako nedůvodnou.

[8] Krajský soud totiž dospěl k závěru, že ze strany prvostupňového správního orgánu došlo k účinnému zahájení správního řízení o udělení pokuty za odepření součinnosti. Ačkoliv doručoval toto oznámení advokátu žalobkyně na základě plné moci, jež byla předložena v jiném řízení a jež nebyla prezidiální ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, takové doručování nepředstavovalo vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Advokát žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení prokazatelně sdělil nejpozději dne 5. 2. 2015, kdy se k tomuto oznámení písemně vyjádřil.

[9] K žalobnímu bodu ohledně nevyřízení námitek žalobkyně samostatným úkonem krajský soud konstatoval, že námitky proti protokolu o kontrole lze podat pouze proti kontrolním zjištěním, nikoli proti dalším skutečnostem popisujícím průběh kontroly. Vzhledem k charakteru námitek a k zákonné možnosti vyřídit námitky až v rámci odůvodnění navazujícího rozhodnutí o deliktu soud nepřisvědčil žalobkyni ohledně tvrzené nezákonnosti postupu při jejich vyřizování, a tedy ani námitce nezákonnosti celého správního řízení či rozhodnutí.

[10] Co se týče namítaného odůvodnění výše sankce, správní orgány dle krajského soudu uvedly skutečnosti, které svědčily jak ve prospěch žalobkyně, tak v její neprospěch. Vyjádřily se ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty ve vztahu ke správnímu deliktu. Soud proto dospěl k závěru, že odůvodnění výše pokuty zcela vyhovuje zákonným požadavkům a judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[11] Podle krajského soudu se namítaná zásada zákazu sebeobviňování bezpochyby mohla uplatnit. Tuto zásadu však v žádném případě nelze vykládat tak široce, jak činí žalobkyně. Pokud by totiž subjekty podléhající dozorové pravomoci žalovaného měly ignorovat zákonnou povinnost související s dozorem s poukazem na zásadu zákazu sebeobviňování, dozorová činnost těchto správních orgánů by se zcela vyprázdnila.

II. Kasační stížnost

[12] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.").

[13] Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti upozorňuje na zjevnou zaujatost při postupu správních orgánů, konkrétně tak mělo být postupováno v případě zjevného omylu při specifikování data avizované kontroly. Další námitka směřovala proti nesprávnému a nezákonnému (ne)vyřízení námitek stěžovatelky proti protokolu o kontrole.

[14] Stěžovatelka odmítla poskytnout součinnost v rámci prováděné kontroly, neboť jí hrozil trestněprávní postih, přičemž orgány činné v trestním řízení by toliko využily informace získané v rámci správního řízení. Neposkytnutí součinnosti tak odpovídá principu zákazu sebeobviňování. V takovém případě pak neměla být tato skutečnost přičtena k její tíži, neboť důvod svého postupu stěžovatelka zcela jasně a prokazatelně uvedla již na počátku. Doklady získané na základě provedené kontroly by bezpochyby byly předány orgánům činným v trestním řízení podle § 8 odst. 1 trestního řádu. Nadto mohl správní orgán uvedené doklady získat z vlastní evidence dle § 60 zákona o rostlinolékařské péči.

[15] Prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí ve správním řízení, které nebylo správně zahájeno v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu. Oznámení o zahájení řízení totiž nebylo řádně doručeno. Oznámení je nezbytné doručit účastníkovi řízení a nikoli zástupci, nemá-li správní orgán postaveno najisto, že jej advokát v tom kterém řízení zastupuje. To však nemá na počátku správního řízení nikdy, pokud účastník řízení není zastoupen pro neurčitý počet řízení dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, což se v tomto případě nestalo. Přesto správní orgán vyňal z jiného správního spisu či z kontrolního spisu plnou moc ve prospěch advokáta JUDr. Pavla Bracha, fyzicky ji založil do správního spisu předmětného správního řízení a tomuto zástupci doručoval. Tato generální plná moc však měla být správními orgány dále vedena toliko v rámci kontrolní činnosti a nikoli činnosti správně rozhodovací. Takový postup správního orgánu je tudíž nepřípustný, přičemž pro úplnost stěžovatelka konstatuje, že pro dané řízení neustanovila ani opatrovníka pro doručování. K zákonnému doručení oznámení o zahájení správního řízení nedošlo, neboť toto nebylo ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu doručeno přímo k rukám stěžovatelky, ale pouze advokátu JUDr. Pavlu Brachovi. Prvním oprávněným úkonem zástupce stěžovatelky pak mohl být úkon dne 5. 2. 2015, tj. vyjádření k oznámení o zahájení řízení.

[16] Stěžovatelka nesdílí názor soudu, že stěžovatelčiny námitky nelze považovat za námitky do kontrolních řízení, nýbrž za námitky do průběhu prováděné kontroly. To, že odepřela kontrolu, totiž bylo kontrolním zjištěním, nikoliv výsledkem průběhu kontroly.

[17] Stěžovatelka brojí proti výši uložené pokuty. Ta je dle jejího názoru uložena ve zcela nepřiměřené výši, bez přihlédnutí k § 17 odst. 2 zákona o kontrole. Pro stěžovatelku je pokuta v takové výši citelná. Stěžovatelka předestřela úvahu o tom, že jí žalovaný uložil pokutu v takové výši, aby prakticky „nahradil" či zajistil pokutu, kterou mohla dostat za porušení zákona o rostlinolékařské péči (tedy za „primární" delikt spočívající v nedovoleném uvádění přípravku na trh, ze kterého je stěžovatelka podezřelá a na jehož základě byla zahájena kontrola).

[18] Soud se dle stěžovatelky nevypořádal s argumentací, že v dané věci měla být zohledněna jako polehčující okolnost významná skutečnost. Stěžovatelka totiž ve svých podáních upozorňovala, že v rozhodnou dobu nebylo možné na trhu v EU obstarat jiný přípravek, než ten, který obsahoval xylen. Až v důsledku toho došlo k překročení povoleného a předepsaného obsahu insekticidu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud na tomto místě předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. bod 140 rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, nebo bod 21 rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64). Část kasační stížnosti stěžovatelky cituje žalobní body bez polemiky s argumentací krajského soudu. Tyto uplatněné kasační námitky proto soud vypořádal toliko v obecné rovině odpovídající kasačnímu tvrzení. Soud přezkoumal rozsudek rovněž z hlediska vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas s právním hodnocením zákonnosti zahájení řízení o správním deliktu spočívajícím v neposkytnutí součinnosti. Další skupina kasačních námitek brojí proti závěru krajského soudu o tom, že odepření součinnosti stěžovatelkou (a tedy i zmaření kontroly) bylo plně v souladu s ústavním principem zákazu sebeobviňování. Stěžovatelka rovněž rozporuje výši stanovené sankce.

[22] Správní orgány oznámily zahájení kontroly u stěžovatelky, odůvodněné potřebou identifikace rozsahu nebezpečného jednání stěžovatelky, resp. potřebou zjištění, k jak velkému množství dodavatelů se dostala vadná, stěžovatelkou distribuovaná, šarže insekticidu. K této kontrole však nikdy fakticky nedošlo, neboť to stěžovatelka neumožnila.

[23] Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu platí, že: „[p]*rávnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*“ Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu: „[k]*ontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*“

[24] Objektem deliktu, jenž je stěžovatelce v nyní projednávané věci kladen za vinu, je řádný výkon kontroly. Jsou to přitom právě výše citovaná sankční ustanovení kontrolního řádu, která chrání „*zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícímu, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly*“ (důvodová zpráva ke kontrolnímu řádu, sněmovní tisk č. 575/0, www.psp.cz). Jejich cílem je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní (srov. opět důvodovou zprávu ke kontrolnímu řádu), tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost.

[25] Stěžovatelka však namítá, že poskytnutí součinnosti by ani nebylo možné s ohledem na skutečnost, že by tím *de facto* přispěla k vlastnímu sebeobvinění. Kasační soud se proto musel zabývat tím, zda se stěžovatelka vůbec mohla deliktu dopustit s ohledem na ústavní zásadu zákazu sebeobviňování vyplývající z čl. 37 odst. 1 Listiny. I když právo neobviňovat sebe sama není výslovně zmíněné v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, právo mlčet a právo nepřispívat k vlastnímu obvinění jsou obecně uznávanými mezinárodními standardy, které leží v srdci pojmu spravedlivého řízení podle čl. 6 Úmluvy (viz *John Murray proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu, 8. 2. 1996, dále *Funke proti Francii*, rozsudek ze dne 25. 2. 1993, č. 10588/83, nebo *Saunders proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu, 17. 12. 1996, č. 19187/91). Podle Evropského soudu pro lidská práva se pak tato zásada vyplývající z čl. 6 Úmluvy uplatní rovněž ve správním řízení, což ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016 - 39).

[26] Ve výše citovaném rozsudku zabývajícím se shodnou právní otázkou zákazu sebeobviňování kasační soud konstatoval: „*Městský soud (...) citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014 - 52, (...) že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání i vůči němu. Samotná povinnost předložení existujících dokumentů tak není sebeobviněním, neboť adresátovi povinnosti nic nebrání se v řízení hájit a zpochybnit předložené listiny či význam, který jim správní orgán přiznal. (...) Nejvyšší správní soud tak je názoru, že povinnost provozovatele vysílání předložit Radě na její výzvu záznam odvysílaného pořadu je poskytnutím součinnosti předložením existujícího dokumentu a není v rozporu se zákazem sebeobvinění. Opačný názor by znamenal eliminaci kontrolní činnosti orgány veřejné moci*“ (zvýraznění doplněno).

[27] Stěžovatelka má zákonnou povinnost předkládat informace, jež byly specifikovány inspekcí v oznámení o zahájení kontroly. Na uchovávání a případném předložení těchto

informací existuje veřejný zájem a stěžovatelka se této povinnosti nemůže zprostit ani odkazem na právo neobviňovat sebe sama.

[28] Skutečnost, že je proti stěžovatelce vedeno trestní řízení (které dokonce inicioval trestním oznámením prvostupňový správní orgán) přitom nic nemění na povinnosti stěžovatelky informace na vyžádání předložit. Za situace, kdy platné vnitrostátní právo stanoví povinnost poskytnout státním orgánům určité informace [§ 60 odst. 1 písm. b) nebo § 60 odst. 2 zákona o rostlinolékařské péči], je možné dotyčnou osobu za nerespektování této povinnosti sankcionovat i správně, aniž by tím byl porušen čl. 6 Úmluvy. Právo neobviňovat sebe sama totiž nejde tak daleko, aby v sobě zahrnovalo např. právo odmítnout podat daňové přiznání (*Allen proti Spojenému království*, rozhodnutí, 10. 9. 2002, č. 76574/01), a to ani při souběžném (či potenciálně zahajitelném) řízení trestním.

[29] V nyní projednávané věci je nedůvodná námitka, že si kontrolní orgán (a současně správní orgán prvního stupně) mohl požadované doklady zajistit sám z vlastní evidence, kam stěžovatelka pravidelně údaje týkající se distribuce a obsahu insekticidů předkládá. Podstatné je, že z přímo účinného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 ze dne 21. 10. 2009, o uvádění přípravků na ochranu rostlin na trh, a rovněž ze zákona o rostlinolékařské péči vyplývá povinnost stěžovatelky tyto informace shromažďovat [např. § 13 odst. 1 písm. a) zákona o rostlinolékařské péči]. Správní orgány pak jsou oprávněny správnost a zejména úplnost předkládaných informací ověřit dodatečnou kontrolou, jako tomu bylo v nyní projednávané věci.

[30] Závěr o tom, že předložení požadovaných dokumentů nepředstavovalo porušení zásady zákazu sebeobviňování stěžovatelky, je pro nyní projednávanou věc klíčový. Tato okolnost totiž byla jedinou věcnou námitkou v rámci omluv z nařízené kontroly, námitek proti protokolu o kontrolních zjištěních, reakce na oznámení o zahájení správního řízení o deliktu spočívajícím v odepření součinnosti a byla podstatná rovněž pro následné rozhodnutí o tomto správním deliktu a odvolání proti němu.

[31] Stěžovatelka nesouhlasí s posouzením krajského soudu z hlediska povahy jejích námitek do protokolu o kontrolních zjištěních, tj. že by odepření součinnosti pro právo neobviňovat sebe sama nebylo dle soudu námitkou proti kontrolnímu zjištění, ale toliko výsledkem průběhu kontroly. Krajský soud postavil závěr o tom, že podstata stěžovatelčiných námitek proti protokolu (tedy zákaz sebeobviňování) směřuje toliko proti výsledku průběhu kontroly a že se nejedná o kontrolní zjištění, na časovém aspektu. Kasační soud se s tímto názorem ztotožňuje. Stěžovatelka totiž předem avizovala úmysl nespolupracovat s odkazem na právo neobviňovat sebe sama a tento argument tudíž nevyvstal až v rámci provedené kontroly.

[32] Přesto se s těmito argumenty prvostupňový správní orgán fakticky vypořádal na straně 3 a 4 v rozhodnutí o správním trestání, jež je předmětem nyní projednávané věci, což umožňuje § 14 odst. 3 kontrolního řádu. S ohledem na výše vyslovený názor o povaze těchto námitek je pak nepodstatné, že se správní orgán s námitkami vypořádal v rámci rozhodnutí až po zákonné lhůtě dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu.

[33] Druhý okruh námitek směřuje proti zákonnosti zahájení správního řízení o deliktu s ohledem na to, že bylo oznámení o zahájení řízení doručeno advokátovi, nikoliv přímo stěžovatelce. Kasační soud z obsahu správního spisu zjistil, že zástupce stěžovatelky v řízení o kontrole předložil plnou moc. Zdejší soud přisvědčil krajskému soudu, že tuto plnou moc nelze považovat za tzv. prezidiální dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, neboť nesplňuje zákonem stanovené požadavky na její formu.

[34] Oznámení o zahájení správního řízení o deliktu tak bylo skutečně nesprávně doručeno do datové schránky advokáta (v rozporu s § 46 odst. 1 správního řádu). Nelze nicméně opomenout, že zástupce stěžovatelky na toto oznámení reagoval podáním s názvem „Vyjádření účastníka řízení k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 1. 2015," jehož přílohou byla předložená plná moc udělená advokátovi. Zástupce zde neaproboval svůj úmysl stěžovatelku již dále nezastupovat. Neformuloval toto podání ani např. jako nutný úkon advokáta učiněný z procesní opatrnosti tak, jak požadují stavovské předpisy České advokátní komory (tj. povinnost neignorovat úkony a výzvy státních orgánů, byť okrajově související s předcházejícím zastoupením). Z podání naopak vyplývá jednoznačný záměr advokáta stěžovatelku dále zastupovat a zejména vědomost stěžovatelky o zahájení řízení a její záměr být v řízení tímto advokátem dále zastoupena.

[35] Obsahem vyjádření k oznámení o zahájení správního řízení byl argument, že v době, kdy advokát poštu přebíral z datové schránky, ještě nepřevzal zastoupení v této věci. Tomu lze jistě přisvědčit, nicméně tato vada byla zhojena právě vyjádřením k oznámení, jakož i následným průběhem správního řízení. Advokát totiž jménem stěžovatelky podal odvolání, zastupuje ji před správními soudy a z vyjádření účastníků ve spisu je patrné i to, že zastupuje osoby spjaté se stěžovatelkou v rámci souvisejícího trestního řízení. Za této situace tak nelze mít v nyní projednávané věci pochyby o zákonném zastoupení stěžovatelky, a příp. nezákonně zahájené řízení tudíž nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[36] Poslední okruh námitek směřuje proti stanovení výše sankce. Ačkoliv se krajský soud nevypořádal se všemi argumenty stěžovatelky, nezaložil tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. Podstatou řízení před správními soudy je reagovat na smysl a obsah žalobní argumentace a vysvětlit účastníkům, proč je jejich právní názor chybný. Není však nutné odpovědět na každou jednotlivou dílčí žalobní námitku (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Argumentace krajského soudu v napadeném rozsudku je tak z tohoto pohledu dostatečná a odpovídá požadavkům kladeným na jeho přezkoumatelnost. Věcná správnost posouzení bude předmětem dalšího přezkumu.

[37] Podle § 16 odst. 2 kontrolního řádu se za správní delikt kladený stěžovatelce za vinu [dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu] uloží pokuta do 500.000 Kč. Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 300.000 Kč. Dolní hranice sazby pokuty přitom není stanovena, a uložení pokuty spíše v horní části zákonného rozpětí tak zakládá nutnost výši sankce patřičně odůvodnit.

[38] V této souvislosti je třeba přisvědčit stěžovatelce, že se prvostupňový správní orgán úvahám z hlediska výše sankce příliš obsáhle nevěnoval. Vysvětlil však s ohledem na § 17 odst. 2 kontrolního řádu, proč považuje vytýkané jednání stěžovatelky za zvláště závažné,

když uvedl, že přípravky, u nichž nebyly před uvedením na trh posouzeny jejich účinky, představují vážné nebezpečí dle § 43 odst. 6 zákona o rostlinolékařské péči. Na kontrole dokladů specifikovaných v oznámení o zahájení kontroly tak existoval veřejný zájem, přičemž stěžovatelka předem deklarovala svůj úmysl nespolupracovat, čímž rezignovala na eliminaci případných rizik. Ve prospěch účastníka přihlédl prvostupňový správní orgán k tomu, že k datu vydání jeho rozhodnutí dosud nebyly reálné škodlivé následky zjištěny.

[39] Žalovaný pak k výši sankce doplnil další argumenty stran „odrazujího charakteru" (preventivní funkce) pokuty. Žalovaný ve svém rozhodnutí považoval jednání stěžovatelky za velmi závažné s ohledem na to, že stěžovatelka po celou dobu interakce se správními orgány odmítá spolupracovat a plnit svou zákonem stanovenou povinnost související s předmětem jejího podnikání (tj. předložit doklady kontrolnímu orgánu), a to s odkazem na zásadu, jejíž neuplatnění na tento případ bylo stěžovatelce vysvětleno. Rovněž se (nad rámec prvostupňového posouzení) vypořádal s argumentem likvidačního charakteru pokuty s odkazem na ziskovost stěžovatelky. Podle ustálené judikatury přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek, a tvrzení stěžovatelky, že se jejími majetkovými poměry nikdo nezabýval, se tak nezakládá na pravdě.

[40] Argument stěžovatelky, že v rozhodnou dobu nebylo možné na trhu v EU obstarat pro výrobu insekticidu jiný přípravek, než ten, který obsahoval xylen, nemohl být hodnocen jako polehčující okolnost z hlediska stanovení výše sankce v nyní projednávané věci, tj. v řízení o správním deliktu spočívajícím v neposkytnutí součinnosti nepředložením dokladů.

[41] K obecné námitce zaujatosti a šikanózního postupu správních orgánů kasační soud konstatuje, že z obsahu správního spisu ani ze samotných úkonů směřujících vůči stěžovatelce nic takového nevyplývá. Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelčiných námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu